

8 "זְדַבַּרְתָּ בָּם"

ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך:

פרשת השבוע למשפחה י"ז כסלו תשס"ז * 8 בדצמבר 2006

רבי יהודה הנשיא

בט"ו בכסלו ג'תקפ"ח הלך לעולמו רבי יהודה הנשיא. מפעלו הגדול, המעמיד אותו בראש גיבורי התרבות היהודית, הוא עריכת המשנה, הרובד הראשון בתורה שבעל פה, כטקסט כתוב. מעשה זה, מהפכני בזמנו, הנציח את התלמוד, המשנה והגמרא שנכתב בעקבותיה, כספר מרכזי ומעצב בחיים היהודיים. אין שלמות לארון הספרים היהודי אלמלא התלמוד. ואולם, התפיסה הציונית הקלאסית גרסה שאין מקום למפעל אדיר זה אצל היהודי החדש כפי שהיא חזתה אותו. המשנה והגמרא נתפסו, משום מה, כגלותיים, בעוד שהתנ"ך לבדו היה אמור לשמש ספר בסיס לזהות החדשה. ייתכן שחלק מהבעיה בשיח הישראלי היום נובע מהיות התורה שבעל פה נכס בלעדי של המגזר הדתי, שלא יודע לקרוא את התנ"ך בלי פרשנותו התלמודית, בעוד המגזר החילוני ככלל לא מייחס חשיבות רבה לחלק זה של הספרות היהודית ואינו מייחס לה משמעות של כלי שמעצב את החשיבה הישראלית.

ראוי שיחזור התלמוד להיות נחלת הכלל, כל אחד לפי הבנתו, על מנת שתוכל הזהות היהודית הישראלית להתגבש סביב לקסיקון משותף רחב ככל הניתן, המכיל את כל המקורות היהודיים לדורותיהן.

פרשת וישלח

קִטְנֹתִי מִכָּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל הָאֱמֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת עַבְדְּךָ כִּי בְמִקְלִי עָבַרְתִּי אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה חַיִּיתִי לְשָׁנֵי מַחְנֹתַי: הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אַחִי מִיַּד עֲשׂוֹ כִּי יֵרָא אֲנֹכִי אֹתוֹ פֶּן יְבֹזֵא וְחִכְנִי אִם עַל בָּנָיִם:

תפילת יעקב לפני פגישתו עם עשו אחיו, פרק לב יא-יב

להורים שלום,

עשרים שנה היה יעקב בחרן. שם נשא נשים, הוליד ילדים ונתברך גם בעושר חומרי. הגיע זמנו לשוב לכנען, אולם שם יש לו עדיין 'חשבון פתוח' עם אחיו, עם עשו. חישובו עם הילדים מה מרגיש יעקב לקראת הפגישה? אילו מחשבות מתרצצות בראשו? כיצד תיראה הפגישה? האם עשו סלח לו? האם יעקב עצמו בגר ויכול להתמודד עם אחיו? איך הוא מתכונן לפגישה?

הנושאים המרכזיים בפרשה

יעקב מתכונן לפגישה עם אחיו בשלשה דרכים; **דורון**- מכין מנחה (מתנה) לאחיו, **תפילה**- מתפלל לה' שיעזור לו, ונערך גם לאפשרות שתהיה **מלחמה** ועל כן מחלק את מחנהו לשנים, (ושומר את רחל ויוסף אחרונים). בלילה שלפני המפגש הוא נאבק לבדו עם מלאך ה' ומקבל ממנו את שמו ישראל, ולבסוף פוגש את אחיו. אחרי הפגישה מסופר הסיפור הקשה של אונס דינה ונקמתם הנוראה של שמעון ולוי באנשי שכם. ברכת ה' ליעקב בבית אל, מות רחל בלידת בנימין וקבורתה בדרך אפרתה, ומות יצחק וקבורתו על ידי בניו.

מעוניינים לדעת יותר על קהילת "גשר" המשותפת לדתיים וחילונים ועל מוסדות החינוך "קשת"?

 התקשרו לאסף: 8560804-050

דוא"ל המערכת
 לרעיונות ולתגובות:
vedibartabam@gmail.com

העמותה לקידום החינוך על פי עקרונות קשת

בראשית פרק לג

א) וישא יעקב עיניו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות איש ויחץ את היקדים על לאה ועל רחל ועל שתי השפחות: (ב) וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרנים ואת יוסף אחרנים: (ג) והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו: (ד) וירץ עשו לקראתו ויחבקוהו ויפל על צוארו וישקוהו ויבכו: (ה) וישא את עיניו וירא את הנשים ואת היקדים ויאמר מי אלה לך ויאמר היקדים אשר חנן אלהים את עבדך: (ו) ותגשן השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין: (ז) ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו ואחר נגש יוסף ורחל וישתחוו: (ח) ויאמר מי לך כל הכוונה הזו אשר פגשתי ויאמר למצא חן בעיני ארני: (ט) ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך: (י) ויאמר יעקב אל נא אם נא מצאתי חן בעיניך ולקחת מנחתי מדי כי על כן ראיתי פניך בראת פני אלהים ותרגני: (יא) קח נא את ברכתי אשר הבאת לך כי חנני אלהים וכי יש לי כל ויפצר בו ויקח:

חיתוך עץ, יעקב שטיינהרט, 1950

למה לדעתכם יצא עשו לקראת יעקב עם ארבע מאות איש? על מה בוכים האחים לדעתכם? מה חסר במפגש זה?

פעילויות

ספרו על ריב שהיה לכם עם מישהו שהצלחתם להתפייס אתו/ה. מה קרה? ואיך השלמתם? האם היה קשה לבקש סליחה? למה?

המחזיון: עשו מספר לבניו על אחיו יעקב לקראת המפגש אתו. מה הוא אומר עליו? מה הוא מבליט? מה אינו מספר? ציירו את המתנה שהייתם שולחים היום למישהו שהייתם רוצים להתפייס אתו.

המשיכו את ה'תיקון' – אם עשו ויעקב היו מדברים על מה שקרה ביניהם – מה היו אומרים זה לזה? המחזיון את מה שהם אומרים זה לזה.

ולסיום (להורים)

בחרתי להביא את חיתוך העץ של יעקב שטיינהרט כי בעיני היצירה מבטאת פיוס אמתי וחיבוק כן ורגיש בין האחים. ובכל זאת במפגש בין האחים חסר היה מרכיב מרכזי. לא מסופר לנו שהאחים דיברו ביניהם. לא מסופר שיעקב ביקש את סליחתו של עשו אחיו. (למרות שבפסוק יא יעקב מבקש לתת לו, אם תרצו, להחזיר לו את ברכתו "קח נא את ברכתי אשר הבאת לך"). נראה שהאחים מאוד התרגשו לראות אחד את השני אחרי תקופה כה ארוכה, אבל מיד הם נפרדים והולכים לדרכיהם מתוך מידה של חוסר אמון. הדיבור, **ההשלמה**, (מן המלה **שלום** ומן המלה **שלם**), חסרים כאן. לדעתי יעקב לא למד מטעויותיו ולא מחל על כבודו. הוא לא ביקש את סליחתו של אחיו. (ושוב הפלה לרעה את לאה בכך ששם את רחל אחרונה...)

מה דעתכם?

בפרשה זו בה מסופר על מות מינקת רבקה, דבורה; על מות רחל ועל מות יצחק; באופן בולט לא מסופר על מותה של רבקה. (על מותה לא מסופר כלל בספר בראשית).

האם תוכלו להסביר מדוע?

טובה אביחי-קרמר

בלימוד השבת נתמקד במפגש בין האחים התאומים

לאחר עשרים שנה

נשיקה או נשיכה?

המפגש בין יעקב לעשו העסיק מאוד את הפרשנים. יש שאמרו שהיה ביניהם פיוס וסליחה של ממש ויש שאומרים שלא. וכאילו כדי להוסיף מסתורין לנושא – מעל למלה ויישקוהו יש שש נקודות סתומות. רש"י מתמצת את הדיון ומביא את שתי האפשרויות.

רשי: יש חולקין בדרך הנה בברייתא דספרי (בהעלותך, סט). יש שדקדקו נקדה זו לומר של' א נשקו בכל לבו, (ויש אומרים ההיפך) אמר ר' שמעון בן יוחאי: הלכה היא, בידוע שעשו שונא ליעקב, אלא שנכמרו רחמיו באותה שעה ונשקו בכל לבו.

שיר השירים רבה ז, ד: אמר ר' שמעון בן אלעזר... מלמד שלא בא [עשיו] לנשקו אלא לנשכו, ונעשה צווארו של יעקב אבינו של שיש וקהו שיניו של אותו רשע ונמסו כדונג. ומה- 'ויבכו'? אלא זה [יעקב] בוכה על צווארו וזה [עשיו] בוכה על שיניו".

לפי מדרש זה נעשה צווארו של יעקב קשה כאבן ולכן עשו לא יכול היה לנשכו.

שאלות לחשיבה ולשיתוף

מה דעתכם על המדרש?

לו היית עשו, האם היית סולח ליעקב?

העמותה לקידום החינוך
ע"פ עקרונות קשה

לקראת חג החנוכה

מלחמת 'בני חושך' ב'בני חושך'

ההיסטוריה מהתלת בנו. חג החנוכה מתואר כאירוע בו נלחמו היהודים ביוונים כדי להשיג עצמאות מדינית. למעשה המלחמה שהתחוללה כאן בשנת 164 לפנה"ס הייתה מלחמת אזרחים בין יהודים מתיוונים אשר העתיקו את אורחות חייהם מן הסלווקים וביקשו להשליט את התרבות ההלנית בארץ בכלל ובירושלים בפרט, לבין היהודים שומרי המצוות אשר ביקשו להכרית מן הארץ כל סממן של התיוונות ולדבוק בחוקי האבות. היכן 'אנטיוכוס הרשע' בכל הסיפור הזה? אנטיוכוס אפיפנס 'הזמן' על ידי המתיוונים להתערב בסכסוך המקומי ואכן עשה כך. בניגוד מוחלט לאופן בו נהגו ההלניסטים בעמים הכבושים תחתיהם הוא כפה בכוח את אורחות החיים ההלניסטיים על כלל תושבי הארץ היהודים. המלחמה שפרצה, אם כן, הייתה מלחמה בין 'בני חושך' הקנאים לדת היהודית אשר בקשו להשליטה בכוח לבין 'בני חושך' הקנאים לדת ולתרבות היוונית שיקשו גם הם להשליטה בכוח. מה עושים עם זיכרון פרובלמטי שכזה? הציונות העדיפה שלא להדגיש מלחמות תרבות בין יהודים. המטרה הייתה להביא

להקמת מדינה יהודית ולא לחדד קונפליקטים. כך לדוגמה התעלמה לחלוטין מערכת החינוך העברית בארץ ישראל מהוראתו של ספר 'מכבים' בו נפרשת הפרשה על כל מורכבותה ולעומת זאת הדגישה את הפן הלאומי של הסיפור – מלחמה באויב חיצוני, מעטים מול רבים אך מאוחדים כולם תחת הנהגה לאומית וצבאית שהביאה לעצמאות מדינית. מדינת החשמונאים אכן הוקמה אך העצמאות המדינית הייתה תוצר לוואי של מלחמת הדת ולא המטרה המרכזית. סביר יותר להניח כי אם היה אנטיוכוס ממתן את דרישות ופעולות המתיוונים המרד כלל לא היה פורץ. דרך אגב דווקא צאצאי החשמונאים ובראשם המלך אלכסנדר ינאי אמצו את אורחות החיים ההלניסטיים בכול היבט אפשרי.

האם יש מקום להדגיש היום את ההיבט הזה של מלחמת התרבות בין מתיוונים לחסידים? האם מלחמת התרבות בה אנו נתונים היום דומה במאפייניה ותכניה לזאת של אז? אולי כדאי להותיר את המשמעויות הפרובלמטיות של החג המיוחד הזה למקום ומועד אחר (ואלו לא חסרים בלוח השנה העברי) ולדבוק במשמעויות הנוחות יותר שנוצקו לתוכו במהלך השנים!?

רוחן כהן, אב לתלמידה בכיתה א' קשת

בית ספר בן גוריון

כל עוד

מילים: עלי מוהר
לחן: יוני רכטר

ילד הולך ברחוב
בבוקר בהיר של תשרי
אל בית הספר שוב יוצאים הילדים
גבר הולך אחריו
משגיח, רואה - לא - נראה
ורק אחר כך הוא עומד שם ורואה
איך עוד שנה פה נפתחת
כמו כל שנה, בסתיו,
איך בן הולך לו לבד
ואב בעקבותיו

גבר רואה בחשאי
איך בנו נכנס לכיתה
גבר עומד כמו ילד שנשאר בחוץ
וכבר שרים שם בפנים
שיר של שנה חדשה
הו איך הכל מתחיל פה שוב מהתחלה
-
שוב הם שרים על הגשם
שוב הם שרים על סתיו
ועל הלוח עולות שוב אותיות הכתב
(א.ב.ג.ד.ה.ו.ז.ח.ט.י.כ.ל.מ.נ.ס.ע.פ.צ.
ק.ר.ש.ת.)

גבר באמצע הבוקר
גבר בלב חייך
על יד גדר של בית ספר לבדו ניצב
והוא זוכר שאביו
פעם הלך אחריו
הוא מנסה לשמוע את קול צעדיו
אך הילדים עוד שרים
שיר על יורה וחצב,
וגם שפתיו של גבר לוחשות עכשיו:
גם אם אלך בגיא צלמוות
הן לא אירא,
גם אם אפול פתאום
יאמר לבי שירה

כל עוד עולה הבוקר
כל עוד נכתב הלוח
כל עוד הולך לו בן
ואב בעקבותיו
כל עוד שרים הילדים
על שנה חדשה
כל עוד מתחיל פה שוב
מהתחלה
כל עוד הים מתעורר
כל עוד הרוח עולה
כל עוד על שחור הלוח
תתנוסס מילה

העמותה לקידום החינוך
על פי עקרונות קשת

מלכות רביעית

בדניאל פרק ז, רואה דניאל בחלומו ארבע חיות: אריה עם כנפי נשר, דב אוכל בשר, נמר מכונף, והרביעית – חית ברזל. חית הברזל היא האמתנית והנוראית מכולן. שלוש הראשונות מקבלות פסוק אחד לכל אחת ואילו חית הברזל מתוארת כמעט לאורך כל הפרק.

אמנם חזינונו של דניאל היה "בשנת אחת לבלאשצר מלך בבל" (מאה 6 לפנה"ס, כ-800 שנה לפני הכיבוש הרומאי). אבל במשך הדורות ארבע החיות קיבלו את הפירוש הבא: כל חיה מסמלת מלכות אחת מהאמפריות ששלטו בעולם (לפחות בעולם היהודי). בבל, פרס, יוון והרביעית – הנוראית מכולם – רומא. הזיהוי של רומא עם אדום-עשו מתחיל בפרשתנו. הפרק האחרון בפרשה מוקדש למניית אלופי אדום, שושלת מלכי אדום.

הפסוק האחרון בפרשה הוא:

אלוף מגדיאל, אלוף עירם; אלה אלופי אדום, למ' שב' תם בארץ ארץם; הוא עשו, אבי אדום. (בראשית לו, מג)

ילקוט שמעוני, על בראשית לה, רמז קלח, מזהה את מגדיאל עם רומא. בעקבותיו גם רוב רובם של מפרשי התנ"ך בכל הדורות. פרשן אחד לפחות, מרחיב את ההגדרה של "אדום" מעבר לאימפריה הרומית-קתולית. זהו מאיר אריאל בשירו "חית הברזל":

הפירוש הזה של המושג "רומי" או "אדום" קסם לי מהרגע הראשון שנפגשתי איתו. נכון, רומא הייתה מליאה בשחיתויות, גלדיאטורים, עבדות; ואחר כך כפייה דתית, אינקוויזיציה, שלטון עריץ... אך האם נפטרנו מכל זה? האם אין היום גלדיאטורים? דרך "חלונות ההצצה" אנחנו מביטים בכל מיני תוכניות עם גלדיאטורים שצריכים לשיר, לרקוד או לרדת במשקל.

מאיר אריאל

גורסת, דורסת, הורסת, הודקת, ומשווקת את זה כחופש דיבור מוצצת ויורקת, משתמשת וזורקת עצם לתחקירני זכות הציבור קרנים שולטות רחוק, עיניים בכל מקום, פה לא מפסיק ללהג אומר מה לרצות, מה לחשוב, מה להיות, מה לעשות ואיך להתנהג והמונים המונים חצי אוטומטי הלומי פטישוני כסף סמויים רצים רצים מפקדי ריצודים מהבהבים עטופים במגילה של תנאים וזכויות מסוממי קידמה והתפתחויות לעבוד בלי דעת ולשרת חיית המתכת לשמש ולשמן את חיית הברזל

מקובל שהרביעית היא רומי מקובל שרומי היא אדום ממש כך או באופן סמלי יש די הרבה מרומי היום כל הקולוסיאום הכל-עולמי הזה עם חלונות ההצצה אל הזירה המלאה גלדיאטורים שהם חיות טרף ודם מציף את תת ההכרה תחליף תחנות תמיר ערוצים תשוטט כאוות נפשך בעולם תחשוב שאתה מחוץ לכל זה לא נוגע לך זה שם אבל בינתיים בעצם מה שקורה זה שאתה עוד אחד שיורה ויורה מתרגל לחסל בלחיצת כפתור חיית טרף גלדיאטור

עלי מוהר ז"ל (1948-2006)

השבוע הלך לעולמו הפזמונאי והפוליציסט עלי מוהר. עלי היה מהפזמונאים החשובים בישראל שחלק משיריו היו לאבני יסוד בתרבות ובמוזיקה הישראלית. בין שיריו המוכרים "שש עשרה מלאו לנער", "שטח ההפקר", "נגיעה אחת רכה", "שיעור מולדת", "יורם", "הידעת את הדרך".

שיריו התאפיינו ברומנטיקה, הומור ובאהבת הארץ. קריאת טוריו שהתפרסמו בימי שישי בעיתון העיר היו עבורי כחלק מהטקסים לקראת קבלת שבת. בשירים רבים הרגשתי שהוא הצליח לבטא בצורה מושלמת רגעים ומחשבות מחיינו.

בחרתי להביא שניים משיריו. האחד "חברים" כדי שילדנו יתחילו להכיר את יצירתו. והשני "כל עוד" מבטא מצד אחד את חששותינו כהורים כאשר אנו מפקידים את ילדנו במערכת החינוכית ומצד שני את ההתרגשות שאוחזת בנו כאשר דרך ילדינו אנו חווים את ילדותנו השנייה. ואולי שיר זה מסביר מהיכן שאבנו את הכוחות להקים מסגרת חינוכית עם מעורבות הורים גבוהה.

אסף הירשפלד

אב לתלמידה בגן קשת

האם אנו באמת חופשיים לחשוב? האם אין היום כפייה מחשבתית? תרבות צינית כפויה על ידי בעלי אינטרסים, הצובעים את רדיפת הבצע שלהם בצבעי "קידמה והתפתחויות", בצבעי שומרי הסף של חופש המחשבה? מערכת שמתוך ערכי חופש הביטוי מוכנה לשדר תמונות של התנקשות, או של חיילים היוצאים למשימה. ואז אנחנו באים ואומרים: "זה לא אנחנו. אנחנו רק הצופים. אנחנו יושבים בקוליסיאום. אנחנו לא מספרים בגלדיאטורים, מוכרים וקונים נפשות." האמנם? האם היושבים ביציע נקיים יותר מהגלדיאטורים או מנוגשיהם? האם לא אנו וכספינו הם אלה שמשמנים במו ידינו את חיית הברזל?

לאט לאט התרבות הזו כובשת פינות נידחות יותר בעולם. הלווין והאינטרנט מגיעים לכל מקום. "טוב מאוד", אנחנו אומרים, "הם מביאים תרבות, קידמה וחופש..." נכון. אך בד בבד גם מוחקים סוכניה של חית הברזל תרבויות אחרות, משליטות על כל העולם מחשבה אחת, שפה אחת. שפה של חיצוניות, של מתכת מבריקה ומצוחצחת, אבל חלולה מבפנים, ריקה מכל תוכן. ואנחנו מיישרים קו. כמעט כמו בספרו של אורוול, 1984, החירות היא עבדות. אני מתנגד כמובן לקידמה תרבות ומדע. אבל אני חרד מהשפעותיה ההרסניות על חברה חצי רדומה, שהפקידה את תפקיד "החושבים" בידי בעלי הון. החירות והקידמה לשות אותנו לכדי עיסה אחת ענקית שרואה "24", אוכלת במקדונלדס ושותה קוקה-קולה.

לא עשו-אדם הוא האשם. אבל, אשמים אנחנו. וכמו במדרש תנחומא על פרשת ויצא, שהביא ישי בשבוע שעבר, אם אנחנו (יעקב) לא נשכיל לעלות בסולם, אז חית הברזל (היא אדם) עולה ועולה.

אריאל דיין

אב לתלמידה בגן קשת

השבוע בגן קשת

מילת השבוע

לפני שבוע התחלנו בפעילות שבועית חדשה בגן, לימוד מילת השבוע, על פי תוכנית לימודים לגיל הרך מטעם "פתיח": יוזמות פיתוח חזון לחינוך בישראל, של בית ספר מנדל בירושלים.

הרעיון להתחיל במימוש התוכנית עלה מתוך הצורך להעצים ולהעמיק מושגי היהדות כתרכות [להבדיל מהיהדות כדת הלכתית].

הפעילות מתקיימת עם תלמידים שאינם בקבוצת התפילה ומתמקדת במילים מן התורה, עליהם לומדים וסביבם עורכים שיחה ופעילות מנקודת מבט שאינה הלכתית.

המלה הראשונה אותה למדנו היא **תורה**. הוצאנו את ספר התורה מן הארון וגילינו מה יש בו. ראינו את הצורה הקליגרפית של האותיות ועמדנו על משמעות המילה "תורה" כאמצעי לימוד יקר ערך, הבא ללמד אותנו משהו חשוב על החיים שלנו. הבאנו **יד** לגן ותמונות של סופר **סת"ם**. דיברנו על הדרך המיוחדת שבה הסופר כתב את ספרי התורה. הילדים עיטרו את המילה וכתבו את שמם בכתב קליגרפי של סופר סת"ם אותו הם הכניסו לתיק **מילת השבוע**.

התוכנית מתבססת על לימוד שבועי של מילים מן התורה, המלווה בפעילויות העמקה ובעבודות יצירה. טובה מנחה קבוצה אחת בימי שני ועירית מנחה קבוצה שנייה בהמשך השבוע.

המפגש עם הילדים מתקיים במוקד המשותף לספרייה ולספרי הקודש, שבו גם מקיימת קבוצת התפילה את תפילת הבוקר ואת מפגשיה, וזאת מתוך כוונה להעביר לילדים את התחושה שהיהדות שייכת לכולנו ואינה מנוכסת לדתיים בלבד.

טובה ועירית

עלי מוהר

שיעור מולדת

מילים: עלי מוהר
לחן: אפרים שמיר

אז בבית הספר
על הקיר תמונה
והאיכר חורש בה
את האדמה
וברקע, הברושים
שמי שרב חיוורים
האיכר יצמיח לנו לחם
שנהיה גדולים.

והמורה אומרת:
"עוד מעט כבר סתיו".
בשיעור מולדת
היא מראה חצב.
היורה יבוא עכשיו
שפע טיפותיו
כילון שקוף על פני
העמק
הפורש שדותיו.

כך זה היה, פשטות רכה
זה הצטייר בילדותנו
שהיתה יפה.

וכך בדמיונו התרבו
פלאות
הפטישים ניגנו
מחרשות רנות
יש כורמים ויש יוגבים
ארץ של רועים -
כך זה הצטייר בילדותנו
שהיתה יפה.

חברים

מילים: עלי מוהר
לחן: יוני רכטר

כשאני יוצא בבוקר
מחכים לי המורים
כשאני חוזר הביתה
מחכים לי שיעורים
אך פתאום אני שומע
קול שריקה מהחצר
ואני מיד יודע -
מחכה לי שם חבר
שאיתו אפשר ללכת
בלשתוק או בלדבר
גם לחוד אני יודע
לעשות המון דברים
אך איתו הכי שמח
כי אנחנו חברים

אז אני הולך אליו
ואני אליו
ואנחנו נפגשים באמצע
ומיד מפסיקים להיות לבד

לפעמים הוא מעצבן קצת
הוא מרגיז אותי יותר
אז אני לא מוותר לו
רק בסוף אני מוותר
כשאני פותח פתח
אז הוא בא לי ומציץ
כשאני אוכל לי תרד
הוא פתאום לועס חמציץ

כשאני רוצה לשמה
הוא מחליט לרצות לכאן
כשאני אוכל בננה
הוא תמיד רוצה בנן
אז אני אומר לו: "די כבר!!"
וכמעט הולכים מכות
אבל זה תמיד עובר
וצוחקים במכות לבכות

אז אני הולך אליו...

כשאני חוזר בערב
שואלים אותי כולם
"מה זה לאיפה נעלמת?
שב מיד אל השולחן!"
אז אני אוכל בשקט
והולך לי למיטה
ומחר אחרי בית ספר
שוב אשמע את השריקה

אז אני הולך אליו...

העמותה לקידום החינוך
על פי עקרונות קשת

*** היכוננו, היכוננו! ***

ביום שני, ד' בטבת, 25.12.06
יתקיים במתנ"ס
האירוע השנתי של קהילת גשר ומוסדות קשת
מזכרת בתיה

קבלת פנים בשעה 20:30
תחילת המופע 21:00

תוכנית האירוע:

🌀 ברכות
🌀 סרט וידאו המתעד את תהליך ההקמה
והפעילויות בגן ובבית הספר
🌀 מופע בידור ייחודי –
מפגש בין ג'קי לוי לזמר אריאל הורביץ

שריינו ביומנים, הזמינו שמרטף, נוכחות שני בני הזוג
חובה!

ניתן להזמין את תושבי המושבה המזדהים עם פעילות
קהילת גשר ומוסדות קשת.

אשרו במייל practika@zahav.net.il את הגעתכם וציינו
כמה מכם יגיעו לערב.

צוות ארועי קהילה

